

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: I Kž 2/2016-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Perice Rosandića kao predsjednika vijeća te dr. sc. Zdenka Konjića i Ratka Ščekića kao članova vijeća, uz sudjelovanje sudske savjetnice Davorke Simunić kao zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv opt. J. G. i dr., zbog kaznenog djela iz čl. 246. st. 1. i 2. Kaznenog zakona ("Narodne novine", broj 125/11. i 144/12. - dalje: KZ/11.) i dr., povodom žalbi državnog odvjetnika, opt. J. G., opt. B. B. i oštećenika izjavljenih protiv presude Županijskog suda u Splitu od 29. svibnja 2015. broj K-64/09, u sjednici održanoj 30. lipnja 2020. godine, u prisutnosti u javnom dijelu sjednice zamjenice Glavne državne odvjetnice Republike Hrvatske, M. K., branitelja opt. J. G., odvjetnika B. M. i odvjetnika Č. P., branitelja opt. B. B., odvjetnika P. J., branitelja opt. R. Š., odvjetnika D. B. te zz branitelja opt. M. I., odvjetnice A. H.,

pre s u d i o j e :

I. Djelomičnim prihvatanjem žalbe opt. J. G. i prihvatanjem žalbe opt. B. B., preinačuje se pobijana presuda u odnosu na kaznena djela opisana pod točkom 1. izreke osuđujućeg dijela na način da se na temelju čl. 452. toč. 6. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“ broj 152/08., 76/09., 80/11., 121/11. - pročišćeni tekst, 91/12. - Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 143/12., 56/13., 145/13., 152/14., 70/17. i 126/19. - dalje: ZKP/08.), protiv opt. J. G. (s osobnim podacima kao u prvostupanjskoj presudi) i opt. B. B. (s osobnim podacima kao u prvostupanjskoj presudi),

ODBIJA OPTUŽBA

da bi u vremenu od 1. siječnja 1993. do 16. veljače 1994. u M. i Z., dok je trajao Domovinski rat, te nakon toga za vrijeme mirne reintegracije, u pretvori društva A. M. i to J. G. kao vlasnik i opunomoćenik off shore kompanije A. I. iz Britanskih Djevičanskih Otoka, vlasnik udjela i zamjenika predsjednika Nadzornog odbora trgovačkog društva N. d.o.o. Z., te većinskog vlasnika poslovnih udjela u trgovačkim društvima povezanih u Grupaciji G., a B. B. kao direktor trgovačkog društva A. d.d. M., zajednički i dogovorno, a u cilju da J. G. osobno stekne kontrolni paket dionica trgovačkog društva A. d.d. M. većinsko vlasništvo i sva upravljačka prava, kao i da sebi pribave znatnu nepripadajuću imovinsku korist, postupili na način da je J. G. s računa off shore kompanije A. I., neistinito ih prikazujući kao avansne uplate dobavljaču, koji iznos je potom preda na ruke G. Č. koji je navedena sredstva u torbama prenio u M. i predao ih drugookrivljenom B. B., koji je na traženje J. G. ovim

sredstvima koristeći se kao direktor društva svojim utjecajem i prijetnjama otkazom G. M. i neutvrđenom broju dioničara, od najmanje 307 malih dioničara, djelatnika trgovačkog društva A. d.d. M., tijekom srpnja, kolovoza i rujna 1993. kupio u svoje ime, a stvarno za ime J. G. 5.382 dionice, isplaćujući ih u gotovini u ukupnom iznosu od 2.691.000,00 DEM i to 50% nominalne vrijednosti dionica, nakon čega su 16. veljače 1994. sklopili ugovor kojim se tako kupljene dionice s B. B. prenose na off shore kompaniju A. I., čime je prvookrivljeni J. G. kao vlasnik off shore kompanije A. I. stekao većinsko vlasništvo i sva upravljačka prava nad trgovačkim društvom A. d.d. M., te nepripadajuću imovinsku korist u iznosu od 2.691.000,00 DEM u protivvrijednosti 9.956.700,00 kuna, a sve na štetu trgovačkog društva N. d.o.o. Z.,

dakle, da bi opt. J. G. u gospodarskom poslovanju povrijedio dužnost zaštite tuđih imovinskih interesa koji se temelje na zakonu i pravnom poslu i na taj način pribavio sebi protupravnu imovinsku korist te time onome o čijim se imovinskim interesima dužan brinuti prouzročio štetu, a kaznenim djelom pribavljena je znatna imovinska korist i prouzročena znatna šteta, te je kazneno djelo počinjeno u procesu pretvorbe u vrijeme Domovinskog rata i mirne reintegracije, a opt. B. B. drugom s namjerom pomogao da u gospodarskom poslovanju povrijedi dužnost zaštite tuđih imovinskih interesa koji se temelje na zakonu i pravnom poslu i na taj način pribavio sebi protupravnu imovinsku korist, te time onome o čijim se imovinskim interesima dužan brinuti prouzročio štetu, a kaznenim djelom pribavljena je znatna imovinska korist i prouzročena znatna šteta, te je kazneno djelo počinjeno u procesu pretvorbe u vrijeme Domovinskog rata i mirne reintegracije,

čime da bi opt. J. G. počinio kazneno djelo protiv gospodarstva – zlouporabom povjerenja u gospodarskom poslovanju – označeno i kažnjivo u čl. 246. st. 1. i st. 2. KZ/11. u svezi čl. 5. toč. 7. i čl. 1. Zakona o nezastarijevanju kaznenih djela ratnog profiterstva i kaznenih djela iz procesa pretvorbe i privatizacije, a opt. B. B. kazneno djelo protiv gospodarstva – pomaganjem u zlouporabi povjerenja u gospodarskom poslovanju – označeno i kažnjivo u čl. 246. st. 1. i st. 2. u svezi čl. 38. KZ/11. i u svezi s čl. 5. toč. 6. i čl. 1. Zakona o nezastarijevanju kaznenih djela ratnog profiterstva i kaznenih djela iz procesa pretvorbe i privatizacije.

Na temelju čl. 149. st. 1. ZKP/08. troškovi kaznenog postupka iz čl. 145. st. 2. toč. 1. do 5. ZKP/08. te nužni izdaci i nagrada branitelja optuženika u ovom dijelu padaju na teret proračunskih sredstava.

II. Prihvaća se djelomično žalba opt. J. G., preinačuje se pobijana presuda u pravnoj oznaci djela na način da se izriče da je opt. J. G. radnjama činjenično opisanim u točki 2. izreke osuđujućeg dijela pobijane presude počinio kazneno djelo iz čl. 247. st. 1. i st. 2. KZ/11.

III. Uslijed odluka pod I. i II. te djelomičnim prihvaćanjem žalbe opt. J. G., preinačuje se pobijana presuda u odluci o kazni na način da se opt. J. G. za kazneno djelo iz čl. 247. st. 1. i st. 2. KZ/11., opisano pod točkom 2. izreke osuđujućeg dijela, osuđuje na kaznu zatvora u trajanju od 5 (pet) godina.

IV. U povodu žalbe opt. J. G., a po službenoj dužnosti, preinačuje se prvostupanjska presuda u odluci o oduzimanju imovinske koristi na način da se odluka o oduzimanju

imovinske koristi od opt. J. G. u odnosu na kazneno djelo opisano pod točkom 2. izreke osuđujućeg dijela u iznosu od 4.073.498,81 DEM ukida.

V. Žalbe državnog odvjetnika i oštećenika trgovačkog društva M. d. P. d.d. u cijelosti, a žalba opt. J. G. u ostalom dijelu odbijaju se kao neosnovane te se u ostalom pobijanom, a nepreinačenom dijelu potvrđuje prvostupanjska presuda.

Objasnenje

Prvostupanjskom presudom Źupanijskog suda u Splitu, opt. J. G. proglašen je krivim zbog kaznenog djela iz čl. 246. st. 1. i 2. KZ/11. u vezi s čl. 5. toč. 6. i čl. 1. Zakona o nezastarijevanju kaznenih djela ratnog profiterstva i kaznenih djela iz procesa pretvorbe i privatizacije ("Narodne novine" broj 57/11. – dalje: Zakon o nezastarijevanju) – točka. 1.) presude, za koje je osuđen na kaznu zatvora u trajanju od pet godina, i zbog kaznenog djela iz čl. 247. st. 1. i 2. KZ/11. u vezi s čl. 5. toč. 6. i čl. 1. Zakona o nezastarijevanju – točka 2.) presude, za koje je osuđen na kaznu zatvora u trajanju od pet godina, te mu je na temelju čl. 51. st. 2. KZ/11. izrečena jedinstvena kazna zatvora u trajanju od osam godina. Istom je presudom opt. B. B. proglašen krivim zbog kaznenog djela iz čl. 246. st. 1. i 2. u vezi čl. 38. KZ/11. te u vezi s čl. 5. toč. 6. i čl. 1. Zakona o nezastarijevanju za koje osuđen na kaznu zatvora u trajanju od četiri godine, u koju mu je uračunato vrijeme koje je proveo u pritvoru od 4. kolovoza do 3. listopada 2000. te od 25. listopada do 25. siječnja 2001.

Na temelju čl. 464. i čl. 468. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“ broj 110/97., 27/98., 58/99., 112/99., 58/02., 143/02., 178/04. i 115/06. - dalje u tekstu: ZKP/97.) od opt. J. G. oduzeta je imovinska korist u iznosu od 9.956.700,00 kuna ostvarena kaznenim djelom pod točkom 1.) te imovinska korist ostvarena kaznenim djelom pod točkom 2.) u iznosu od 4.073.498,81 DEM.

Na temelju čl. 132. st. 2. ZKP/97. oštećenici su sa svojim imovinskopравnim zahtjevom (list 2603-2617 spisa) u odnosu na kazneno djelo pod točkom 2.) upućeni u parnicu.

Na temelju čl. 122. st. 1. ZKP/97. određeno je da je svaki od optuženika dužan naknaditi troškove nastale tijekom postupka i to troškove vještačenja svaki u iznosu od po 15.000,00 kuna te svaki od optuženika iznos od 1.000,00 kuna na ime sudskog paušala, odnosno svaki od optuženika i to J. G. i B. B. ukupan iznos od po 16.000,00 kuna.

Pod točkom II., na temelju čl. 354. st. 3. ZKP/97., opt. J. G., opt. R. Š., opt. M. I. i opt. K. R. oslobođeni su od optužbe da bi počinili kazneno djelo iz čl. 292. st. 1. toč. 2., 3., 5. i 6. i st. 2. Kaznenog zakona („Narodne novine“ broj 110/97., 27/98., 50/00., 129/00., 51/01., 111/03., 190/03. - Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 105/04., 84/05., 71/06., 110/07. i 152/08. - dalje: KZ/97.).

Pod točkom III. na temelju čl. 353. st. 3. ZKP/97. u odnosu na opt. F. B. i opt. B. G. odbijena je optužba da su počinili kazneno djelo iz čl. 292. st. 1. toč. 2., 3., 5. i 6. i st. 2. KZ/97.

Na temelju čl. 123. st. 1. ZKP/97. određeno je da troškovi postupka u dijelu troškova nastalih za kaznena djela za koja je prema optuženicima donesena oslobađajuća i odbijajuća presuda, pod točkama II. i III. pobijane presude, a koji troškovi su obuhvaćeni čl. 119. st. 2. toč. 1.-5. ZKP-a te nužni izdaci optuženika i nužni izdaci i nagrade branitelja padaju na teret proračunskih sredstava tog suda.

Protiv te presude žalbu je podnio državni odvjetnik zbog odluke o kaznenoj sankciji, u odnosu na osuđujući dio presude, te zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja u odnosu na oslobađajući dio presude. Predlaže da se optuženicima J. G. i B. B. izreknu strože kazne zatvora te da se presuda u oslobađajućem dijelu ukine i predmet "vrati" na ponovni postupak.

Žalbu je protiv prvostupanjske presude podnio opt. J. G. po branitelju, odvjetniku B. M., zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, povrede kaznenog zakona, pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te odluke o kaznenoj sankciji i oduzimanju imovinske koristi. Žalbom predlaže da se pobijana presuda ukine i predmet "vrati na ponovni postupak i odluku", a u slučaju neprihvatanja tog prijedloga obrane, da se presuda preinači u odluci o kazni i optuženiku izrekne blaža kazna.

Žalbom prvostupanjsku presudu pobija i opt. B. B. po branitelju, odvjetniku P. J., zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, povrede kaznenog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o kaznenoj sankciji, predlažući da se pobijana presuda preinači i optuženika oslobodi od optužbe, odnosno, da se ta presuda ukine i predmet "vrati" prvostupanjskom sudu na ponovni postupak.

Žalbu su protiv prvostupanjske presude podnijeli i oštećenici, M. d. P. d.d. po opunomoćenici, odvjetnici M. B. L., zbog "bitne povrede odredaba kaznenog zakona, povrede kaznenog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, odluke o imovinskopravnom zahtjevu i odluke o troškovima postupka". Iako je u uvodnom dijelu žalbe navedeno da se žalba podnosi protiv prvostupanjske presude u cijelosti, iz sadržaja te žalbe je razvidno da je ista podnesena zbog odluke o imovinskopravnom zahtjevu. Prijedlog je žalitelja da se presuda preinači na način da se usvoji postavljeni imovinskopravni zahtjev, podredno, da se presuda ukine i "povrati prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje".

Odgovore na žalbu državnog odvjetnika podnijeli su opt. J. G. po branitelju, odvjetniku B. M., opt. R. Š. po branitelju, odvjetniku S. B. i opt. M. I. po branitelju, odvjetniku J. Č., predlažući da se žalba državnog odvjetnika odbije kao neosnovana.

Spis je, u skladu s čl. 474. st. 1. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“ broj 152/08., 76/09., 80/11., 91/12. - Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 143/12., 56/13., 145/13. i 152/14.) bio dostavljen Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske.

Javna sjednica vijeća Vrhovnog suda Republike Hrvatske održana je u skladu s čl. 475. st. 2. ZKP/08. po prijedlozima iz žalbi opt. J. G. i opt. B. B. te po prijedlozima iz odgovora na žalbu opt. R. Š. i opt. M. I. Sjednici su nazočili zamjenica Glavne državne odvjetnice Republike Hrvatske, M. K., branitelji opt. J. G., odvjetnik B. M. i odvjetnik Č. P., branitelj opt. B. B., odvjetnik P. J., branitelj opt. R. Š., odvjetnik D. B., opt. M. I. osobno i

njegova braniteljica, odvjetnica A. H. Sjednici, iako uredno pozvani, nisu nazočili optuženici B. B. i R. Š. pa je u skladu s čl. 475. st. 4. ZKP/08. sjednica održana u njihovoj odsutnosti.

Žalbe opt. J. G. i opt. B. B. su djelomično osnovane, dok žalbe državnog odvjetnika i oštećenika, M. d. P. d.d. nisu osnovane.

U odnosu na osuđujući dio presude:

U pravu su optuženici J. G. i B. B. koji u svojim žalbama, u odnosu na točku 1.) presude osporavaju primjenu Zakona o nezastarijevanju, smatrajući da je prvostupanjski sud u tom smislu pogrešno prihvatio činjeničnu i pravnu kvalifikaciju djela iz optužnice.

Za kaznena djela iz te točke presude, u činjeničnom je opisu djela navedeno je da su počinjena "u vremenu od 1. siječnja 1993. do 16. veljače 1994. u M. i Z., dok je trajao Domovinski rat te nakon toga za vrijeme mirne reintegracije, u pretvorbi društva A. M.". Iz dokumentacije u spisu (list 444) proizlazi da je pretvorba društvenog poduzeća A. M. u trgovačko društvo A. d.d. M. provedena 7. siječnja 1993., nakon čega su uslijedile radnje upisa i otkupa dionica, a što se uklapa u vremenski okvir inkriminacije. Međutim, u daljnjem tekstu činjeničnog opisa djela nije opisano na koji način je opt. J. G. iskoristio okolnost da je u tijeku pretvorba tog poduzeća, niti su opisane radnje iz kojih proizlazi da je kazneno djelo počinjeno zbog pretvorbe ili da je imalo posljedice za pretvorbu. Pored toga, iz činjeničnog opisa djela proizlazi da je inkriminiranim postupanjem šteta nanesena trgovačkom društvu N. d.o.o. Z., a ne trgovačkom društvu A. d.d. M. za koje se provodio postupak pretvorbe. Nadalje, radnje koje je prema činjeničnom opisu počinio opt. B. B. (kupovanje dionica trgovačkog društva A. d.d. M. u svoje ime, a stvarno za ime J. G.) počinjene su tijekom srpnja, kolovoza i rujna 1993., a 16. veljače 1994. izvršen je prijenos tih dionica na off shore kompaniju A. I., u vlasništvu opt. J. G. Dakle, opisane su radnje počinjene u razdoblju kada je pretvorba poduzeća A. evidentno dovršena budući da tada postoji trgovačko društvo, A. d.d. M., s temeljnim kapitalom podijeljenim na dionice i dioničarima koji su svoje dionice prodavali.

Također, u činjeničnom opisu nisu opisane niti naznačene okolnosti koje bi ukazivale da su inkriminirane radnje počinjene zloupotrebavanjem činjenice da je u tijeku Domovinski rat i da se iskorištavalo stanje u kojem se Republika Hrvatska nalazila u vrijeme počinjenja djela, pa da bi se za terećeno djelo moglo zaključiti da ima obilježja ratnog profiterstva. Kao vrijeme počinjenja predmetnih djela naznačeno je i da su ista počinjena u vrijeme mirne reintegracije, međutim, proces mirne reintegracije odnosio na područje hrvatskog Podunavlja i to u razdoblju od 15. siječnja 1996. do 15. siječnja 1998., a za djela iz točke 1.) presude naznačeno je da su počinjena u M. i Z. tijekom 1993. i 1994.

Prema tome, sam vremenski okvir počinjenja djela za koje se optuženici terete, a koji se podudara s činjenicama da je u tijeku Domovinski rat i postupak pretvorbe, nije sam za sebe dovoljan da bi se mogao primijeniti Zakon o nezastarijevanju. Po ocjeni ovog drugostupanjskog suda, činjenični opis terećenog kaznenog djela opisuje "klasične" kriminalne aktivnosti iz sfere gospodarskog kriminala na koje se citirani zakon iz gore izloženih razloga ne može primijeniti, pa su stoga u tom dijelu osnovani žalbeni navodi opt. J. G. i opt. B. B. Izričući stoga osuđujuću presudu u konkretnom slučaju, prvostupanjski je sud u odnosu na navedeno kazneno djelo iz točke 1.) izreke pobijane presude počinio povredu

kaznenog zakona jer je nastupila zastara kaznenog progona, a koju povredu u svojim žalbama s pravom ističu optuženici J. G. i B. B.

Naime, izmijenjenom optužnicom opt. J. G. se stavlja na teret kazneno djelo zlouporabe povjerenja u gospodarskom poslovanju iz čl. 246. st. 1. i 2. KZ/11., a opt. B. B. kazneno djelo pomaganja u zlouporabi povjerenja u gospodarskom poslovanju iz čl. 246. st. 1. i 2. u vezi s čl. 38. KZ/11. Prvostupanjski je sud osnovano prihvatio izmjenu pravnog i zakonskog opisa djela od strane ovlaštenog tužitelja, budući da kazneno djelo iz čl. 337. KZ/97., koje se optuženicama ranije stavlja na teret, ima pravni kontinuitet u kaznenom djelu iz čl. 246. KZ/11. U konkretnom je slučaju kazneno djelo iz čl. 246. KZ/11. blaže za počinitelja od kaznenog djela iz čl. 337. KZ/97. jer, prema odredbama KZ/11., znatna imovinska korist, odnosno znatna šteta postoji kada vrijednost imovinske koristi, odnosno štete, prelazi 60.000,00 kuna, a ne 30.000,00 kuna kao što je to bilo po KZ/97. Kako je, dakle, povišen imovinski limit potreban za ostvarenje kvalificiranog oblika kaznenog djela, to je KZ/11. blaži za optuženika od KZ/97.

Prema činjeničnom opisu djela iz toč. 1.) optužnice, kazneno djelo iz čl. 246. st. 1. i 2. KZ/11., odnosno iz čl. 246. st. 1. i 2. u vezi čl. 38. KZ/11., kako je ono optuženicama stavljeno na teret, počinjeno je od 1. siječnja 1993. do 16. veljače 1994. Za navedeno kazneno djelo se može izreći kazna zatvora u trajanju od jedne do 10 godina, a prema čl. 81. st. 1. alineji 3. KZ/11. za kaznena djela za koje se može izreći kazna zatvora u trajanju dužem od pet godina, kazneni progon zastarijeva za 20 godina. Stoga je, u skladu s citiranom odredbom, zastara kaznenog progona za navedeno kazneno djelo nastupila 16. veljače 2014.

Budući da se zbog nastupa zastare kazneni progon protiv opt. J. G. i opt. B. B. za kazneno djelo iz toč. 1. optužnice više ne može poduzeti, trebalo je, na temelju čl. 486. st. 1. ZKP/08., u tom dijelu prihvatiti žalbe optuženika, preinačiti prvostupanjsku presudu u odnosu na kazneno djelo pod točkom 1.) izreke, te uz pravilnu primjenu zakona na temelju čl. 452. toč. 6. ZKP/08. protiv opt. J. G. odbiti optužbu za kazneno djelo iz čl. 246. st. 1. i 2. KZ/11., a protiv opt. B. B. za kazneno djelo iz čl. 246. st. 1. i 2. u vezi čl. 38. KZ/11.

S obzirom na to da je ovom presudom optužba odbijena u odnosu na kazneno djelo pod točkom 1.) izreke, na temelju čl. 149. st. 1. ZKP/08., odlučeno je da troškovi kaznenog postupka iz čl. 145. st. 2. toč. 1. do 5. ZKP/08., nužni izdaci optuženika te nužni izdaci i nagrada njihovih branitelja u odnosu na to kazneno djelo, padaju na teret proračunskih sredstava.

Suprotno daljnjim žalbenim navodima opt. J. G., u pobijanoj presudi nije počinjena istaknuta bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz čl. 468. st. 1. toč. 11. ZKP/08. budući da ta presuda sadrži dostatne razloge o odlučnim činjenicama koji nisu u proturječju međusobno niti sa izrekom, zbog čega se pobijana presuda može ispitati.

Nije u pravu optuženik ni kada prigovara utvrđenom činjeničnom stanju, smatrajući da je prvostupanjski sud pogrešno utvrdio da je on počinio kazneno djelo prijevare u gospodarskom poslovanju iz čl. 247. st. 1. i 2. KZ/11., opisano u toč. 2.) izreke presude. Osporavajući utvrđenja prvostupanjskog suda, opt. J. G. prije svega navodi da on to kazneno djelo nije mogao počinuti jer nema svojstvo odgovorne osobe. Ističe da poduzećima upravlja njihova uprava, a optuženik nije bio član uprave niti je u bilo kojem segmentu svojih ovlasti

upravljao poduzećima u sastavu G. G. već samo sudjelovao u radu nadzornih odbora, dok u trgovačkom društvu E. d.o.o. nije imao nikakvu formalnu funkciju, s obzirom da je bio samo vlasnik udjela tog trgovačkog društva. Protivno navedenim tvrdnjama, pravilno je utvrđenje prvostupanjskog suda da je opt. J. G. bio osoba koja je faktički vodila poslovanje trgovačkih društava G. G. i da je bio stvarna odgovorna osoba u trgovačkom društvu E. d.o.o. koja je donijela odluku o kupovini dionica trgovačkog društva P. d.d., a što je utvrdio na temelju iskaza optuženika i ispitanih svjedoka.

Naime, iako iz dokumentacije u spisu doista ne proizlazi da je J. G. u bilo kojem od trgovačkih društava tzv. G. G. bio predsjednik ili član uprave u vrijeme počinjenja terećenih djela, iz iskaza optuženika koji su bili direktori tih trgovačkih društava, proizlazi da su oni svoje funkcije obavljali u dogovoru ili po nalogu optuženika. Tako je opt. K. R., direktor trgovačkog društva N. d.o.o. Z., u obrani naveo da on o poslovanju te tvrtke, u dijelu koji se odnosio na financijske obveze, nije znao ništa niti je stvarno vodio poslove društva, već je sve radnje i detalje poslova dogovarao vlasnik J. G., a njega bi zvali da u ime trgovačkog društva N. d.o.o. potpiše ugovore. Kada ga je jednom prilikom pitao za namjenu jednog od podignutih kredita, opt. J. G. mu je odgovorio da neće on valjda vlasnika pitati na što će taj kredit potrošiti. Opt. R. Š., direktor trgovačkog društva M. d.d. M., u obrani je naveo da je o pristiglom pismu namjere za kupovinu disco kluba M. odmah obavijestio "gazdu" J. G., koji je bio većinski vlasnik trgovačkog društva M. d.d. i predsjednik nadzornog odbora, te mu je isti rekao da bi mogli postići i bolju cijenu. Način isplate kupoprodajne cijene i odluku o plasiranju novčanih sredstava od kupoprodaje također je donio J. G.

Nadalje, svjedok T. V., direktor trgovačkog društva P. d.d., naveo je da mu je J. G. davao naloge za postupanje na sastancima u Z. i putem telefona; svjedokinja M. J., članica nadzornog odbora trgovačkog društva P. d.d., iskazala je da je sve poslove za G. G. radila i po izravnom nalogu J. G. Sjeća se da je osobno J. G. obećao da će kupljene dionice trgovačkog društva P. d.d. platiti u roku. Svjedok I. L., šef pravne službe trgovačkog društva P. d.d., u svom je iskazu naveo da su se pregovori o prodaji dionica vodili s J. G. i G. Č. te da je u vrijeme kupnje dionica J. G. dolazio u prostorije P. d.d. i razgovarao s direktorima, dok nije vidio nikoga iz trgovačkog društva E. d.o.o. da bi tada dolazio. Svjedok je naveo da je 1998. postalo jasno da "gazda" – tako su zvali J. G., neće u cijelosti isplatiti kupljene dionice.

Prvostupanjski je sud na temelju svega osnovano zaključio da, iako je dokumentaciju vezano za kupoprodaju dionica trgovačkog društva P. d.d., u ime trgovačkog društva E. d.o.o. potpisala tadašnja direktorica D. M., odluku o tom pravnom poslu je donio J. G., kao stvarno odgovorna osoba trgovačkog društva E. d.o.o., a što proizlazi i iz iskaza svjedoka G. Č. Naime, ovaj je svjedok bio najbliži suradnik opt. J. G. i član više tijela trgovačkih društava "grupacije". Iskazao je da je odluku o kupnji dionica trgovačkog društva P. d.d. donio J. G., a svjedok je aktivno sudjelovao u sastavljanju ponude za kupnju tih dionica, čiji je nositelj bilo trgovačko društvo E. d.o.o. Naveo je da je P. d.d. jedino trgovačko društvo u kojem je J. G. ostao dužan dioničarima.

Imajući u vidu sve izneseno, to je i po ocjeni ovog drugostupanjskog suda u ovom postupku utvrđeno da je posao odgovorne osobe u trgovačkom društvu E. d.o.o. R. stvarno obavljao opt. J. G., iako nije bio član uprave niti osoba formalno ovlaštena za zastupanje tog trgovačkog društva. Naime, svjedok G. Č. je izričito naveo da je odluku o kupnji dionica malih dioničara trgovačkog društva P. d.d. M. donio opt. J. G., a da je nositelj tog posla bila

E. d.o.o., što uostalom ne spori niti sam optuženik koji je u obrani naveo da je bio suglasan da se te dionice otkupe. U prilog tome valja istaknuti da niti jedan od ispitanih svjedoka ne navodi da se o kupoprodaji dionica pregovaralo s upravom trgovačkog društva E. d.o.o. i D. M. kao njegovom tadašnjom direktoricom, već da su se pregovori vodili s J. G. i G. Č., a pregovarački timovi putovali su u R. na sastanke s istima. Također, svjedoci navode da su u prostorijama trgovačkog društva P. d.d. u vrijeme kupoprodaje dionica viđali opt. J. G., dok od članova uprave trgovačkog društva E. d.o.o. nitko nije dolazio, a i samu ponudu za kupnju dionica je u ime trgovačkog društva E. d.o.o. sastavio optuženikov najbliži suradnik, G. Č. O sličnom načinu funkcioniranja ostalih trgovačkih društava tzv. G. G. doznaje se i iz citiranih iskaza opt. K. R. i opt. R. Š. iz kojih proizlazi da je važne poslovne odluke u tim trgovačkim društvima donosio i financijsko poslovanje dogovarao upravo opt. J. G. ("gazda"), a oni su potom kao direktori te odluke samo potpisivali.

Također je, protivno optuženikovim žalbenim navodima, valjan i zaključak prvostupanjskog suda da opt. J. G. još u vrijeme sklapanja ugovora o prijenosu dionica, te dionice malim dioničarima P. d.d. nije imao namjeru u cijelosti isplatiti. Naime, u skladu s preuzetim obvezama iz sklopljenih ugovora o prijenosu dionica s malim dioničarima trgovačkog društva P. d.d., prve tri rate koje iznose 20 % kupoprodajne cijene, trgovačko društvo E. d.o.o. bilo je dužno isplatiti do 20. prosinca 1997., a preostale tri rate (80 % kupoprodajne cijene) do 20. prosinca 2000. Do 20. prosinca 1997. malim je dioničarima isplaćeno samo 15 % kupoprodajne cijene, s time da su sve dionice trgovačkog društva P. d.d. M. još 5. siječnja 1997. prenesene na trgovačko društvo N. d.o.o. Z. za iznos od 8.000.000,00 DEM, kako to proizlazi iz dokumentacije u spisu. To je trgovačko društvo za isti iznos kupoprodajne cijene ugovorom od 27. ožujka 1997., dionice trgovačkog društva P. d.d. prenijelo trgovačkom društvu B. d.d. R. Sva navedena trgovačka društva u sastavu su tzv. G. G.

Osnovano stoga prvostupanjski sud zaključuje da optuženik očito nije imao namjeru isplatiti dioničarima cjelokupnu kupoprodajnu cijenu, budući da im od 8.000.000,00 DEM, za koji je iznos trgovačko društvo E. d.o.o. prodalo te dionice trgovačkom društvu N. d.o.o., nije platio ništa, već ih je slanjem dopisa (putem tadašnjih direktora trgovačkog društva E. d.o.o.) održavao u uvjerenju da će dionice biti plaćene. Optuženik u žalbi osporava da je on osobno bio dužan bilo što plaćati, no, kako je ranije već izneseno, on je stvarno obavljao poslove odgovorne osobe u trgovačkom društvu E. d.o.o., u kojem je donosio poslovne odluke. Pored toga, svjedokinja M. J. je iskazala da je optuženik osobno obećao da će dionice biti plaćene, a o tome da su upravo od optuženika očekivali isplatu dionica, iskazivali su i svjedoci T. R. i I. L., koji je naveo da se cijelo to vrijeme optuženik ponašao kao vlasnik trgovačkog društva E. d.o.o., bez obzira tko je bio stvarni vlasnik.

Valjan je stoga zaključak prvostupanjskog suda o postojanju prijevarne namjere kod optuženika jer je malim dioničarima trgovačkog društva P. d.d., kao stvarno odgovorna osoba trgovačkog društva E. d.o.o., isplatio samo mali dio ukupne kupoprodajne cijene (15 %), a to je trgovačko društvo imalo novčanih sredstava budući da su iste dionice već u siječnju 1997. prodane za iznos od 8.000.000,00 DEM. Osim toga, svjedok G. Č. je u svom iskazu naveo da ne zna zbog čega dionice nisu u cijelosti isplaćene jer je trgovačko društvo E. d.o.o. u to doba dobro poslovalo i bilo je jedno od najboljih i najlikvidnijih G. firmi te je imalo nekoliko "duty free shopova" na granici s Mađarskom. Zbog svega navedenog, očito je da optuženikova

namjera nije bila ispunjenje preuzetih ugovornih obveza i plaćanje kupoprodajne cijene dioničarima, već daljnje trgovanje tim dionicama unutar G. G."

Opt. J. G. je stoga osnovano proglašen krivim zbog kaznenog djela iz čl. 247. st. 1. i 2. KZ/11. pri čemu je prvostupanjski sud pravilno prihvatio izmjenu optužnice vezano za pravnu kvalifikaciju djela. Naime, optuženik se teretio za kazneno djelo prijevare u gospodarskom poslovanju iz čl. 293. st. 1. i 2. KZ/97., a izmijenjenom optužnicom stavilo mu se na teret kazneno djelo iz čl. 247. st. 1. i 2. KZ/11. Budući da kazneno djelo iz čl. 293. st. 1. i 2. KZ/97. ima pravni kontinuitet u kaznenom djelu iz čl. 247. st. 1. i 2. KZ/11. koje je blaže za počinitelja jer znatna imovinska korist, odnosno, znatna šteta postoji kada se radi o iznosu koji prelazi 60.000,00 kuna, što je dvostruko veći iznos od onog koji je bio propisan odredbama KZ/97., to je KZ/11. blaži za optuženika od KZ/97., s time da je sud u tom slučaju vezan onim maksimumom propisane kazne koji je za optuženika povoljniji.

Međutim, u pravu je optuženik kada u žalbi prigovara da je prvostupanjski sud i kod osude za ovo kazneno djelo neosnovano prihvatio kvalifikaciju da bi isto bilo počinjeno u vezi s čl. 5. toč. 6. i čl. 1. Zakona o nezastarijevanju, pri čemu je kao mjesto i vrijeme počinjenja naznačeno "od 26. listopada 1995. do veljače 2000. u M. i R. za vrijeme mirne reintegracije u privatizaciji trgovačkog društva P. M.". Naime, proces mirne reintegracije odnosio se na povrat okupiranih područja Istočne Slavonije, Baranje i Zapadnog Srijema u ustavnopravni poredak Republike Hrvatske, dakle područja kojima M. i R. ne pripadaju. Nadalje, u činjeničnom opisu djela nije nigdje naznačeno na koji način je optuženik iskoristio da je u tijeku bio postupak privatizacije trgovačkog društva P. d.d. niti da su inkriminirane radnje imale posljedice za postupak privatizacije, a što je uvjet za primjenu Zakona o nezastarijevanju, već su radnje u činjeničnom opisu povezane s postupkom privatizacije bez navođenja konkretnih okolnosti iz kojih bi ta povezanost proizlazila.

Stoga je prvostupanjski sud osudivši opt. J. G. za kazneno djelo iz čl. 247. st. 1. i 2. KZ/11. u vezi s čl. 5. toč. 6. i čl. 1. Zakona o nezastarijevanju, na njegovu štetu povrijedio kazneni zakon pa je prihvaćanjem u tom dijelu žalbe opt. J. G., pobijanu presudu valjalo preinačiti u pravnoj oznaci djela na način da se izriče da je opt. J. G. radnjama činjenično opisanima u točki 2.) izreke osuđujućeg dijela pobijane presude počinio kazneno djelo iz čl. 247. st. 1. i st. 2. KZ/11.

U odnosu na ovo kazneno djelo, suprotno žalbama državnog odvjetnika i opt. J. G., prvostupanjski je sud pravilno utvrdio sve okolnosti odlučne za vrstu i mjeru kazne izrečene optuženiku. Naime, s pravom je prvostupanjski sud kao otegotno cijenio da se radi o osuđivanoj osobi, a iz okolnosti da je oštećen velik broj dioničara (308) koji su ostali bez vlasništva dionica i novčanih iznosa koji su im za te dionice pripadali, te s obzirom na visinu imovinske koristi od približno 16.000.000,00 kuna koje je optuženik pribavio trgovačkom društvu E. d.o.o., proizlazi njegova bitno izražena kriminalna volja. Otegotno na strani optuženika je i to što je tijekom ovog kaznenog postupka pobjegao, a štetu dioničarima nikada nije niti pokušao namiriti. Olakotne okolnosti, osim samog proteka vremena od počinjenja djela, a koje bi se odnosile na postupanje optuženika, njegova osobna svojstva i ostale okolnosti u smislu čl. 47. KZ/11. nisu pronađene niti od strane ovog drugostupanjskog suda.

Stoga je kazna zatvora izrečena opt. J. G. za kazneno djelo iz čl. 247. st. 1. i 2. KZ/11. u trajanju od pet godina, po ocjeni ovog drugostupanjskog suda, primjerena za ostvarivanje

svrhe specijalne i generalne prevencije, a žalbe državnog odvjetnika koji smatra da je ta kazna trebala biti veća, odnosno optuženika koji smatra da je trebalo izreći blažu kaznu, nisu osnovane. Slijedom navedenog je, uslijed preinake presude i odbijanja optužbe za kazneno djelo pod točkom 1.) izreke presude, odnosno, izmjene pravne oznake djela za kazneno djelo pod točkom 2.) izreke presude, opt. J. G. trebalo osuditi na kaznu zatvora u trajanju od pet godina.

Nadalje, ispitujući pobijanu presudu u povodu žalbe opt. J. G., a po službenoj dužnosti, u skladu s čl. 467. st. 1. toč. 1. i 2. ZKP/08., Vrhovni sud Republike Hrvatske utvrdio je i daljnju povredu kaznenog zakona na štetu optuženika. Naime, u skladu s čl. 557. st. 2. ZKP/08. od optuženika se oduzima ona imovinska korist koja je sadržana u opisu kaznenog djela iz optužbe. Iz činjeničnog opisa pod točkom 2.) izreke presude ne proizlazi da je opt. J. G. sebi pribavio imovinsku korist, već da je neplaćanjem cijelog iznosa kupoprodajne cijene dioničarima trgovačkog društva P. d.d., imovinsku korist pribavio trgovačkom društvu E. d.o.o. Prema tome, nije bilo zakonskih pretpostavki da se imovinska korist oduzme od J. G. osobno, zbog čega je trebalo pobijanu presudu u odluci o imovinskoj koristi preinačiti te odluku o oduzimanju imovinske koristi od opt. J. G. ukinuti.

U odnosu na odluku o imovinskopravnom zahtjevu, žalbu su podnijeli oštećenici, M. d. P. d.d., tvrdeći da je prvostupanjski sud trebao u cijelosti usvojiti njihov imovinskopravni zahtjev. Oštećenici su imovinskopravni zahtjev postavili na način da su za svakog od 308 oštećenih dioničara pojedinačno navedeni iznosi rata koji im na temelju ugovora o kupoprodaji - prijenosu dionica nisu plaćeni. Međutim, da bi se imovinskopravni zahtjev prihvatio, s obzirom na način na koji je postavljen, bilo je potrebno dostaviti ugovore o kupoprodaji - prijenosu dionica i dokaze o isplataima koje je trgovačko društvo E. d.o.o. obavilo za svakog pojedinog dioničara. Budući da takve, cjelovite dokumentacije na temelju koje bi bila razvidna visina potraživanja pojedinačnih oštećenika nema u spisu, to je prvostupanjski sud pravilno uputio oštećenike s imovinskopravnim zahtjevom u parnicu, pozivajući se na odredbe prema kojima se oštećenike s imovinskopravnim zahtjevom upućuje u parnicu ako podaci kaznenog postupka ne daju pouzdanu osnovu ni za potpuno ni za djelomično presuđenje. Stoga je žalbu oštećenika, M. d. P. d.d., valjalo odbiti kao neosnovanu.

U odnosu na oslobađajući dio presude:

Žalbu je u odnosu na taj dio prvostupanjske presude podnio državni odvjetnik zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja. U žalbi, kao i tijekom postupka, tvrdi da su pravni poslovi na temelju kojih je provedena kupoprodaja disco kluba M. fiktivni, da su poslužili kako bi se trgovačkom društvu M. d.d. M. oduzela nekretnina bez plaćanja kupoprodajne cijene, pri čemu su, pored tog trgovačkog društva, oštećena i trgovačka društva N. d.o.o. Z. i B. d.d. R. Protivno navedenim tvrdnjama državnog odvjetnika, pravilno je prvostupanjski sud utvrdio, na temelju dokumentacije koja se nalazi u spisu te nalaza i mišljenja financijsko-knjigovodstvenog vještaka I. F., da nema dovoljno dokaza koji bi ukazivali da su optuženici počinili kazneno djelo zlorabe ovlasti u gospodarskom poslovanju iz čl. 292. st. 1. toč. 2., 3., 5. i 6. i st. 2. KZ/97. koje im se optužnicom stavljalalo na teret.

Naime, nesporno je da je trgovačko društvo Kapitalna grupa M. d.o.o. M. (dalje u tekstu: K.) podiglo kredit kod inozemne tvrtke T. I. L. D. (dalje u tekstu: T.) u svrhu kupnje

nekretnine - disco kluba M., koji je bio u vlasništvu trgovačkog društva M. d.d. M. Fiktivnost pravnih poslova vezano za kupoprodaju disco kluba M. državni odvjetnik, među ostalim, nalazi u tome što je trgovačko društvo N. d.o.o. Z., kako se to optužbom tvrdi, bez ikakve osnove podiglo kredit kod Š. d.o.o. u iznosu od 540.000,00 DEM, iz kojeg je potom formirana glavnica kredita koji je T. isplatio K. svrhu plaćanja kupoprodajne cijene za disco klub M. Da se u opisanoj situaciji nije radilo o podizanju kredita od strane trgovačkog društva N. d.o.o. bez ikakve osnove, proizlazi iz obrane opt. K. R. i iskaza svjedoka G. Č. koji su iskazivali o tome kako je postojao dogovor o poslovnoj suradnji između trgovačkog društva N. d.o.o. i T., prema kojem je T. trgovačkom društvu N. d.o.o. uplatio avans za robu koju je trgovačko društvo N. d.o.o. imalo namjeru plasirati na engleskom tržištu. Budući da do poslovne suradnje nije došlo, to je uplaćeni avans trebalo vratiti pa je u tu svrhu trgovačko društvo N. d.o.o. podiglo kredit kod Š. d.o.o. u iznosu od 540.000,00 DEM. Ovi navodi o poslovnoj suradnji trgovačkog društva N. d.o.o. i T. te uplati avansa u skladu su i s dokumentacijom u sudskom spisu (list 1247-1252 spisa) koja je na raspravi predložena knjigovodstveno-financijskom vještaku, pa iako se vještak kod očitovanja o toj dokumentaciji ogradio zbog određenih formalnih nedostataka - podataka pisanih rukom, njezinu vjerodostojnost nije isključio.

U odnosu na, kako to državni odvjetnik tvrdi, fiktivnost pravnih poslova iz Ugovora o uređenju međusobnih odnosa od 4. travnja 1997., kojim je namiren dio kupoprodajne cijene za disco klub M., valja reći da za svaki od pravnih poslova navedenih u tom ugovoru u spisu postoji dokumentacija, što je potvrdio i vještak I. F. Vještak je pri tome pojasnio da je u tom ugovoru pogrešno navedeno da trgovačko društvo A. d.d. duguje trgovačkom društvu N. d.o.o. po računima za robu, već da se radi o dugu na temelju Ugovora o kratkoročnom kreditu od 1. travnja 1997., a isti se ugovor, kao i isprave o ostalim pravnim poslovima na temelju kojih su se vršile međusobne kompenzacije, nalaze u sudskom spisu i potvrđuju da su opisana dugovanja i potraživanja postojala.

Državni odvjetnik nadalje prigovara da je nejasno zbog čega bi K., u skladu s čl. 6. Ugovora o uređenju međusobnih odnosa od 4. travnja 1997., trebao isplaćivati kredit koji je trgovačko društvo N. d.o.o. Z. podiglo kod Š. d.o.o., kada su N. d.o.o. i Š. d.o.o. već izvršili kompenzaciju međusobnih obveza. Međutim, iz nalaza vještaka proizlazi da je prema dokumentaciji koju u žalbi navodi državni odvjetnik (listovi 1209, 1211 i 1212 spisa) N. d.o.o. iz kuskog iznosa kredita koji mu je prispio, dao nalog Š. d.o.o. da izvrši otkup deviza (DEM) te uputi na račun T., dakle, ne radi se o tome da je isti dan kada mu je na račun uplaćen iznos kredita, N. d.o.o. zatvorio svoju obvezu prema Š. d.o.o., kao što to pogrešno upire državni odvjetnik.

Vezano za ostala dva Ugovora o uređenju međusobnih odnosa od 19. kolovoza 1997. i 15. rujna 1997., na temelju kojih je namiren ostatak kupoprodajne cijene za disco klub M., državni odvjetnik ponavlja iste prigovore o fiktivnosti pravnih poslova koji su u tim ugovorima navedeni. Međutim, dokumentacija o svim potraživanjima i obvezama koji su u tim ugovorima navedeni nalazi se u sudskom spisu, što je potvrđeno i provedenim vještačenjem. Osim toga, postojanje potraživanja trgovačkog društva B. d.d. prema trgovačkom društvu M. d.d. s osnove avansa za robu potvrđuju i ispitani svjedoci, G. Č. i zaposlenici trgovačkog društva M. d.d. (M. M., A. R.) koji su suglasno iskazali da je trgovačko društvo M. d.d. od trgovačkog društva B. d.d. nabavljalo informatičku opremu.

Tvrđnja je državnog odvjetnika da je cilj i svrha sklapanja Ugovora o uređenju međusobnih odnosa bio da se trgovačkom društvu M. d.d. oduzme nekretnina – disco klub M. i da se za isto ne plati kupoprodajna cijena, te da pri tome nisu plaćeni niti krediti koji su trgovačka društva N. d.o.o. i B. d.d. podigli kod Š. d.o.o. Ujedno prigovara zaključku knjigovodstveno-financijskog vještaka da je za namirenje tih obveza bilo dovoljno u čl. 6. Ugovora o uređenju međusobnih odnosa konstatirati da su iste obveze namirene. Državni je odvjetnik tvrdeći navedeno u potpunosti zanemario da se novčane obveze, u skladu s pravilima obveznog prava, mogu, pored isplate, namiriti i na druge načine. O tome se izjasnio i knjigovodstveno-financijski vještak I. F. citirajući tada važeće odredbe Zakona o platnom prometu u zemlji ("Narodne novine" broj 27/93) prema kojima sudionici platnog prometa mogu obračunom naplatiti novčana potraživanja na jedan od sljedećih načina – kompenzacijom, cesijom ili asignacijom (uputom).

Stoga, kada se u čl. 5. Ugovora o uređenju međusobnih odnosa konstatira suglasnost svih ugovornih strana o načinu namirenja prethodno utvrđenih međusobnih obveza (među kojima je i plaćanje kupoprodajne cijene za disco klub M.) i to uputom, a potom u čl. 6. istih Ugovora da su danom njihova potpisivanja sva dugovanja i potraživanja namirena, to žalbeni navodi državnog odvjetnika da kupoprodajna cijena za disco klub M. nije plaćena jer novci nisu uplaćeni na račun trgovačkog društva M. d.d. nisu osnovani. Također nisu osnovani niti navodi državnog odvjetnika da K. sukladno sklopljenim Ugovorima o uređenju međusobnih odnosa mora izvršiti dvije obveze – platiti kupoprodajnu cijenu za disco klub i isplatiti kredite trgovačkih društava N. d.o.o. i B. d.d., budući da to iz navedenih ugovora ne proizlazi. Naime, kako je već navedeno, u skladu s čl. 5. i 6. Ugovora o uređenju međusobnih odnosa, namirene su sve obveze opisane u prethodnim odredbama tih ugovora pa nema govora da bi K. time bila nametnuta dodatna obveza vraćanja tuđih kredita, već su na navedeni način namireni i krediti koje su podigli trgovačka društva N. d.o.o. i B. d.d. U skladu s prethodno navedenim, suprotno navodima optužnice, trgovačkim društvima M. d.d., N. d.o.o. i B. d.d. nije nastala šteta budući da je kupoprodajna cijena za disco klub M. plaćena (iako ne uplatom na račun trgovačkog društva M. d.d.), a krediti koje su podigli N. d.o.o. i B. d.d. su podmireni, što je sve potvrdio i knjigovodstveno-financijski vještak I. F. Državni odvjetnik stoga žalbenim navodima nije doveo u sumnju pravilnost utvrđenja prvostupanjskog suda da nema dovoljno dokaza o tome da su optuženici J. G., R. Š., M. I. i K. R. počinili kazneno djelo zlouporabe ovlasti u gospodarskom poslovanju iz čl. 292. st. 1. toč. 2., 3., 5. i 6. i st. 2. KZ/97., pa je njegovu žalbu u odnosu na oslobađajući dio presude valjalo odbiti kao neosnovanu.

S obzirom da ispitivanjem pobijane presude nisu nađene ostale povrede na koje ovaj sud kao sud drugog stupnja pazi po službenoj dužnosti prema čl. 476. st. 1. toč. 1. i 2. ZKP/08., to je na temelju čl. 482. i čl. 486. st. 1. ZKP/08. trebalo odlučiti kao u izreci.

Zagreb, 30. lipnja 2020.

Predsjednik vijeća:
Perica Rosandić, v.r.